

ПРАВДА

Урежда реданционен комитетъ

Телеф. № 133.

АБОНАМЕНТЪ
 За година 20 лева
 „ 6 м-ца 12 „
 Брой 30 ст.
 Ръкописи не се връщатъ.
ВСИЧКО
 въ прѣплата.

ОБЪЯВЛЕНИЯ
 Гармонденъ редъ
 3 лева.
РЕКЛАМИ
 на I стр. 80 ст. кв. см.
 „ II „ 50 „ „ „
 Приставски обявления
 20 ст. на дума.
 Улица „Полицейска“,
 № 249.

Година III.

Сливенъ, 25 Октомври 1919 год.

Брой 57.

СКРЪБНА ВЪСТЪ

Въ едно бурно октомврийско утро внезапно се помина нашиятъ скъпъ вуйчо

ЗАХАРИЯ ПАСКАЛЕВЪ

на 37 години, роденъ въ гр. Анхиало.

Изгасна още единъ животъ отъ наша обвита много, много отдавна въ трауръ и жѣла. Пъленъ съ жизненостъ, енергия и радостъ той самъ склопи очитѣ си за да бѣде далечъ, много далечъ отъ борбата, която му изпраща всѣкой новъ денъ.

Скъпий вуйчо отъ самото си дѣтство ти посвѣти живота си за назъ—дѣцата. Живота ти бѣ пъленъ съ неволи, ти може би искаше да ни покажешъ това но ний не се сътихме, ний неможахме да сподѣлимъ теогатата ти.

Въ твоятъ весело лице ний не виждаме само скъпий вуйчо—нашъ миль баща нѣщо много, много близко до сърдцето си.

Ти винаги се излагаше, за да ни закриешъ отъ буритѣ—защото сме оше дѣца. Нашиятъ добъръ баща, спокоенъ склопи очи, благодарение на твоятъ родински обѣщания.

Ти изгълняваше, акуратно своитѣ обѣщания до послѣднитѣ моменти, когато ти самъ изгаси звѣздата на твоятъ пъленъ съ тежестъ животъ.

Скъпий вуйчо, какъ ти не пожела да се порадвашъ на насъ, сирачетата на наши малки сестрички, които ти силно обичаше, какъ дѣтскитѣ имъ усмивки не можаха да изтръгнатъ ужасната мисль, която се загнезди въ тебъ—какъ тѣхнитѣ наивенъ пълненъ съ любовъ епитетъ „татко“ която казваха съ цѣлата си обичъ, не блѣсна съ всяката си сила прѣдъ тебъ да угалужи бурята.

Скъпий вуйчо прости ако някога нежелателно те обидѣхме.

Спи, спи спокоенъ и знай, че никога ний не ще те забравимъ.
Ти бѣ нашъ скъпъ вуйчо, добъръ баща и единствена подкрѣпа въ живота.

гара Стралджа, 20 октомври 1919 год.

Отъ опечаленитѣ и прѣчлени съ мѣлка души: Паскаль, Коста, Георги, Анка, Яни, Янка Яни Костови.

Непоносимъ миръ.

Договоротъ за миръ, който ни наложи съглашенския империализмъ за рѣбва на цѣло българския народъ. Суверенитета на България става една фикция. Съглашенскитѣ капиталисти ще бждатъ дерижборитѣ на цѣлия ни политико-икономически животъ на България се взематъ територии около 10,000 кв. клим. съ едно население почти отъ 320,000 души. Наложеното обезщетение е отъ 2 1/4 милиарда златни франка, или взети по нашия курсъ 10 милиарда лева. Значи тази коитрибуция поглѣца почти цѣлото ни национално богатство, което не надминава повече отъ 12 милиарда. Начинътъ на изплащането е единъ отъ най-тежитѣ. България се задължава да плаща ежегодно лихвитѣ по 5% и голѣма частъ отъ цѣлата сума. Каквито годишни погашения и да ставатъ върху майката, лихвата, обаче, ще се прѣсмѣта все върху цѣлата сума (майка). Следователно, до 1922 година вмѣсто 135 милиона франка златни ще трѣбва да платимъ 230 мил. фр. златни. Освѣнъ това съглашението туря рѣка върху сумитѣ, които имаме да вземаме отъ Германия (около 800 мил. марки) и Австрия (около 100 мил. крони), като ни ужъ освобождавало отъ дълговетѣ, които сме имали къмъ централнитѣ сили. Съглашението, като смѣта, че заемътъ отъ 500 мил. лв., сключенъ въ Германия въ 1914 год. не е билъ реализиранъ, освѣнъ 270 мил. лв., които България е взела въ авансъ, си запазва и взема върху си всички привилегии и гаранции, които Радославовото правителство бѣ отстѣпило на Германия ерѣцу тоя заемъ: на мината Перникъ и др. съглашението туря рѣка. България се задължава да дава на Сърбия и др. ежегодно въ продължение на 5 год. по 50 хил. тона или всичко 250 хил. тона камени въглища; сѣщо така и грамадно число дребенъ и едъръ добитѣкъ.

При изплащанетѣ обезщетениято съглашението си запазва първенство: отъ приходитѣ на държавата най-напрѣдъ то си взема припадащата годишна и другитѣ развоски, а на края, каквото остане, съ това българската държава ще си реди бюджета за своитѣ нужди. Послѣ, всички съглашенски поданици, които иматъ вземания отъ България или отъ български поданици, могатъ безприсъствено да ги взематъ. Съглашенската комисия, която ще остане въ София и чието издържане ще бжде за смѣтка на българския държавенъ бюджетъ, има абсолютни неограничени права: тя има право да изработва, прокарва и отмѣнява разни закони, да посочва пѣтица и ерѣдствата, отдѣто ще се черпятъ приходитѣ на държавата и най-послѣ, ако намѣри, че българското правителство и неговитѣ органи не сж достатъчно дѣлни, тя сама посма рѣководството и дѣйствува чрѣзъ свои агенти. Това е най-голямия ударъ на държавния ни суверенитетъ. Отъ друга страна българскитѣ сѣдебни

власти почти губятъ всѣкаква власть и самостоятелностъ по отношение споретѣ, възникнали между съглашенски (и на тѣхнитѣ сюзници) и българскитѣ поданици. Послѣ, конфискуватъ се всички капитали на българ. поданици, вложени въ чужди банки; сѣщо, българскитѣ поданици губятъ правото си надъ всички движими и недвижими имоти, съ които разполагатъ въ чужбина, като българската държава се задължава да обезщети своитѣ поданици. По нататѣкъ, България нѣма право да измѣнява митническитѣ тарифи. Послѣднитѣ ще останатъ въ сила отъ прѣди войната каквито бѣха и пр. и пр.

И най-главното, че за всички опущения и грѣшки, които би извършила съглашенската комисия тукъ и нейнитѣ органи, не се изисква никаква отговорностъ прѣдъ българскитѣ закони, а обратното е за опущенията и грѣшкитѣ на българското правителство.

Ето това е непосилния и тежкъ товаръ, който се слага на гърба на българския народъ като награда отъ съглашенския върховенъ аеропагъ.

Това още значи фалиментъ и надгробенъ камѣкъ на нашия завоевателенъ национализмъ и патриотарско безумие.

НА ПРИПѢКЪТЪ ПОДЪ СЪНКА.

Юрнеци.

Тукашната демократическа газета „Знаме“ отъ 16 т. м., печата статия отъ Д. Мирчевъ (голямъ патриотъ-македонецъ) противъ „великия американецъ“ Уйлсонъ, съ много грѣски и слабограмотни слова.

Ето извадки:

„Да, то тържествува, то ликува и се кичи съ лаврови вѣнци. То, насилено, демоническото зло... въ сѣбѣ днесъ тържествува и се блеще като демонъ злото, насилено!“... „Благородни Уйлсоне, нови христе, ти миротворецю, дѣсж твоитѣ човѣшки, високо-идеални величави принципи?“ „Дѣ е твой миръ?“... „И тѣй, велики ти американецю, ти погребѣ вѣрата, човѣшката вѣра, уби чистота!“... „Да, ти, ти извърши тоя страшенъ катаклизмъ въ нашитѣ души! Защото въ рѣдѣтъ ти бѣше, ти е жезлѣтъ, и ти не въдвори миръ. Ти даде просторъ на злостата на отмѣдението; ти съ своето съгласие“... „Ти можеше да обуздаешъ разюзданитѣ страсти, подивѣлитѣ вистияти“... ти“ и пр. и пр.

„Да, то... то... тържествува демоническото зло! Ахъ, ти!... ти!... ти! Ти-и-и-и!... Уйлсоне, „псеглавице“ американски, зацо направи така, зацо не ослободи тая пуцѣна на да вишне: „ѣлате, бре рожби мои, разнесени по губертолукъ, ѣлате, слободно е неке... Ихъ, шо алышъ-веринъ не падне“. Уйлсоне, знаешъ ли, че п азъ бѣхъ банъ комата и патриотъ во кафенетата прѣвъ войната... бѣхъ отъ сойкатъ на дѣда Василия, кой сакаше да се биемъ съ Германецотъ наедно... Но отъ какъ онъ забѣгна безъ брада, настана катаклизмо во главата ми и азъ рѣшихъ да стана радикаль... но най-жостѣ се прѣкрѣстихъ и влѣзохъ въ партията на Антопкаята Ляпчева (онъ е нашенець)... Уйлсоне, опичай си акълотъ... че познавашъ ли она у Софию, Кириль Христѣвъ, кой пишеше: „Сърби я, сърби я!“, като се дигне като италианско Д'Ануцио, като сбере вситѣ комити, на като каже: „арно се дрѣжете, бре комити!... Изѣсайте свитѣ, ама слободно нека се сторитъ“... Тогава гледай какво ще стане. Ахъ, майката му!... Само че Кириль е страхливецъ и коцкаръ... Ахъ, Уйлсоне, Уйлсоне, „нови христе“,

Благодарность.

Сѣмейство Иванъ Д. Войджиеви изказва своята благодарность на Негово Пр. Епископъ Иларионъ; на Н. Пр. Архимандритъ Наисий; на Началника на гарнизона Г-нъ Генераль Сапунаровъ, за участието имъ и високата честь, която оказаха за тържественото погребение на покойния имъ спинуръ м баща **ИВАНЪ Д. ВОЯДЖИЕВЪ**; на офицеритѣ отъ гарнизона, на всички роднини, приятели и почитртели, които придружиха останкитѣ на милия имъ покойникъ до вѣчното му жилище, а сѣщо и на всички, които изказаха устно или писмено съболезнованията си.

гр. Сливенъ, 22 октомври 1919.

Отъ опечаленитѣ сѣмейства.

ХРИСТО РАМБАКОВЪ

бивши сѣдебенъ чиновникъ въ Сливенската земледѣлска банка се установява

АДВОКАТЪ

въ гр. Сливенъ.

Пронѣждава се подписката на „Търговско-стопански вѣстникъ“

София, ул. „Вълковичъ“ № 30
 Органъ за търговия, финансии, земледѣлие и др.

Годишенъ абонаментъ 50 лева.

Издание гарантирано.

Г-ца Марийка Л. Вояджиева

и Г-нъ Димитъръ Л. Шинициевъ

ше се вѣдѣчатъ въ неделя на 26 т. м. прѣди обѣдъ 11 часа въ църквата „Св. Димитрѣ“.
 Поздравления ще се приематъ въ църквата.
 Настоящето замѣня отдѣлни покани.

Г-ца Анка Букова

и Г-нъ Иванъ Григоровъ

Хасково сгодени Сливенъ

Благодарность.

Сѣмейството Яни Костовъ отъ Стралджа, изказва своята благодарность на: Н. Пр. Великия епископъ Иларионъ за честта която имъ направи съ участието си за тържественото погребение на покойния имъ братъ и вуйчо **ЗАХАРИЯ ПАСКАЛЕВЪ**, на учителското тѣло при Стралджанскитѣ училища и на всички близки, приятели и почитатели на покойника, които придружиха останкитѣ му до вѣчното му жилище, или пакъ изказаха устно или писмено съболезнованията си.

Отъ опечаленитѣ.

ЛОЗАРЬ-ПИПИРИСТЪ ТЪРСЯ

за управителъ на крупно лозарско стопанство съ учасоее въ печалби, добра заплата и безплатна квартира.

Споразумѣние: **Ив. Стоенчевъ** — Ст. Загора.

Платете си абонамента!

